

zemkový úřad mohl po případě odporovati přiznání pozemků do vlastnictví pachtýřů proto, že nebylo šetřeno předpisů záborových zákonů. Státní pozemkový úřad nepodal v zákonné lhůtě opravného prostředku proti příkazovacímu usnesení, a tím dal — byť ne výslovně, tož mlčky (§ 863 obč. zák.) — souhlas k přiznání oněch pozemků, pokud bylo tohoto souhlasu snad potřebí. Z toho plyne jednak, že, i kdyby okresní soud byl nedbal předpisů §u 3 zákona ze dne 27. května 1916 č. 318 sb. z. a n., neboli, jak stěžovatelka vytýká, byl překročil meze své příslušnosti, chyba ta byla by napravena bůvala do latečným schválením příslušného Státního pozemkového úřadu, jednak že pachtýři, kteří snad neměli zákonného nároku na přiděl oněch pozemků, mlčky se stavším souhlasem povolaného úřadu nabyli k nim práv. Usnesení, nabytí formálně mocí práva, nemůže tedy bez jejich újmy býti změněno nebo zrušeno, a proto nelze hleděti k rekursu, jež Obvodová úřadovna Státního pozemkového úřadu v Č. po více než třech letech podala, chtějíc takto způsobem, ohrožujícím veškeru právní bezpečnost, dohoniti něco, co snad zameškal Státní pozemkový úřad (§ 11 nesp. řiz.).

Čís. 4123.

Má-li býti exekuce (dle §u 349/350) ex. ř.) povolena pro nárok, jež zavázaný jest povinen splniti toliko na plnění vzájemné, které se má státi z ruky do ruky, není p o v o l e n í exekuce závislým na tom, aby bylo prokázáno, že vzájemné plnění bylo již vykonáno nebo že alespoň jeho splnění jest zajištěno, a lze jen v ý k o n povolené exekuce dle §u 42 č. 4 ex. ř. odložit, jestliže vymáhající věřitel ani nevykonal povinného plnění vzájemného, aniž jest k němu ochoten.

(Rozh. ze dne 9. září 1924, R I 666/24.)

Vymáhající věřitelka domáhala se povolení exekuce odevzdáním do vlastnictví statků N. a C. a vkladem práva vlastnického k těmto statkům. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Rozsudkem tohoto nejvyššího soudu ze dne 15. ledna 1924 bylo uznáno právem, že jest žalovaný Alexandr T. povinen, by s výhradou svolení Státního pozemkového úřadu v Praze nebo jeho obvodové úřadovny v Praze a) o d e v z d a l žalobkyni Hedvice K-ové do vlastnictví statek N. a statek C., b) v y d a l žalobkyni o tom listinu, kterou svoluje k převodu práva vlastnického k těmto statkům na žalobkyni s výhradou svolení Státního pozemkového úřadu v Praze nebo jeho obvodové úřadovny v Praze. Zároveň bylo vysloveno, že žalobkyně na místo, aby se domáhala (vydání) oné listiny, může na základě rozsudku a svolení Státního pozemkového úřadu v Praze nebo jeho obvodové úřadovny v Praze žádati pro sebe z a v k l a d práva vlastnického na statek N. a na statek C. Konečně bylo ve smyslu rodinného listu ze dne

10. června 1871 a ve shodě s jeho doslovem doloženo, že žalobkyně jest povinna, převzít jako samoplátce a jediný plátce všechny závady a dluhy na oněch statcích při odevzdání ještě váznoucí. Hedvice K-ové přísluší dle toho proti Alexandru T-ovi nárok, jež povinný má splniti toliko na plnění vzájemné, které se má státi z ruky do ruky (§ 8 ex. ř.). Když pak žalovaný nevyhověl závazku, který mu rozsudkem Nejvyššího soudu byl uložen, učinila Hedvika K-ová návrh na povolení exekuce, a to: 1. odevzdáním statků N. a C. do vlastnictví, a 2. vkladem práva vlastnického na tyto statky v zemských deskách, používajíc takto práva, vyhrazeného jí v té příčině v rozsudku, a exekuce byla povolena tak, jak žádáno. Ve směru, uvedeném pod 1., jde o exekuci dle Šu 349 ex. ř., ve směru, naznačeném pod 2., pak o exekuci dle Šu 350 ex. ř., a není tu tedy případu Šu 367 odstavec první ex. ř. Tím však padají veškeré důsledky, jež rekursní soud odvozuje z opačného předpokladu. Zejména neplatí ustanovení druhého odstavce Šu 367 ex. ř., které, jsouc výjimkou ze zásady Šu 8 ex. ř., nemůže na jiné případy býti rozšiřováno, i zůstává proto při pravidlu Šu 8 ex. ř., dle něhož, má-li exekuce býti povolena pro nárok, jež zavázaný povinen jest splniti toliko na plnění vzájemné, které se má státi z ruky do ruky, není povolena exekuce závislým na tom, aby bylo prokázáno, že vzájemné plnění bylo již vykonáno nebo že alespoň jeho splnění jest zajištěno; a lze jen v ý k o n povolené exekuce dle Šu 42 čís. 4 ex. ř. odložit, jestliže vymáhající věřitel ani nevykonal povinného plnění vzájemného, ani není hotov je provést nebo zajistiti. K tomu se připomíná, že, jak ze spisů jest patrné, mezi stranami jest spornou otázkou po rozsahu vzájemného plnění věřitelky. Kdežto tato tvrdí, že jest povinna převzít jako samoplátce a jediný plátce pouze ty dluhy a závady, které při vydání rodinného listu ze dne 10. června 1871 vázly na statcích C. a N., pokud se týče ve smyslu úmluvy, dosvědčené rodinným listem, na ně byly učiněny; stojí povinný na stanovisku, že se vzájemný závazek věřitelky vztahuje ke všem závadám a dluhům dnes na řečených statcích váznoucím, tedy i k těm, jež později bez ohledu na úmluvu z roku 1871 na ně byly vloženy. Tato otázka nebyla v předchozím sporu přetřásána a rozhodnuta a nelze ji ani nyní v exekučním řízení řešiti; může býti vyřešena teprve v novém sporu, jenž byl již zahájen. Dokud tento spor nebude právoplatně ve prospěch žalobkyně rozhodnut, nelze ovšem tvrditi, že věřitelka prokázala, že vykonala povinné plnění vzájemné, po případě že jest hotova je provést (§ 42 čís. 4 ex. ř.). Proti p o v o l e n í žádané exekuce není však závady a proto bylo vyhověno dovolacímu rekursu a změnou usnesení rekursního soudu obnoveno usnesení soudu prvního.

Čís. 4124.

Pozemková reforma.

Obvodová úřadovna Státního pozemkového úřadu jest oprávněna k rekursu do usnesení knihovního soudu, vydaných na základě neschválených úkonů, vyjmenovaných v Šu 7 zák. z.ř.:

»Dělení« rozumí se v Šu 7 zák. z.ř. pouze dělení, obsahující v sobě